

spare, der have fristet de ærede Forslagsstillere. I det hele vil man jo gerne have Besparelser, og naar man først gør sig fortrolig med at skulle udgive de 6 Mill. Kr., som de ærede Medlemmer havde foreslaaet, har man vel ment, at det kunde være en meget passende Maade at anvende disse 1½ Mill. Kr. paa — siden Statskassen jo er saa overordentlig rig og Befolkningen, særlig paa Landet, er saa velsitueret — at give disse Beløb ud i Flæng. Jeg kan nu ikke se, at Forslaget finansielt kan forsvares paa denne Maade, og vi kunne vel, hvis vi gaa ind herpaa, være belavede paa, at der fra anden Side i Tinget vil blive arbejdet for, at vi skulle til en yderligere Udgift af 6 Mill. Kr., alt sammen til en Erindring om Krigsaarene 1848—49—50 og til Glæde for dem, der ere tilbage fra den Tid. Jeg beklager altsaa over for det Forslag, som jo ikke ligger for, at det skyder over Maalet, men jeg skal i øvrigt holde mig til det, der ligger for. Allerede det, skyder efter min Mening langt over Maalet. Man har desværre spærret Vejen for en fornufftig og god Ordning af Spørgsmaalet om, hvad man kan gøre til Erindring om Krigsaarene 1848—49—50.

Finansministeren (Hørring): Det foreliggende Forslag, om hvilket jeg for øvrigt ogsaa for mit Vedkommende skal fremhæve det uheldige i, at det er fremkommet i den 11te Time, har den Betydning, at det slet ikke nævner det Beløb, hvorover der skal raades. Det giver Regler for, hvorledes man skal gaa frem ved Uddelingen af den Gave, som Lovforslaget angaar, og for saa vidt er Resultatet givet, men man plejer dog altid i et saadant Lovforslag at anføre, hvor meget man har anslaaet Udgiften til, bl. a. ogsaa for at vise, at man har været sig bevidst, hvor meget den Foranstaltning, som man mente skulde iværksættes vil koste Staten. Dette er nu ikke sket her. Den ærede Ordfører har imidlertid for et Øjeblik siden givet en Oversigt over, hvor meget Foranstaltningen vil koste. Han har da sagt, at ifølge de Oplysninger, der have foreligget for Finansudvalget — hvilke Oplysninger i øvrigt hidrøre fra Statistisk Bureau — maatte der antages at være tilbage af Deltagerne i den første slesvigske Krig 16,000 Mennesker, og regner man altsaa 100 Kr. for hver, vil dette Lovforslag, naar det skulde blive til Lov, medføre en Udgift for Statskassen af 1,600,000 Kr. Den ærede Ordfører mente, at Tallet paa de endnulevende Deltagere var noget

rigeligt beregnet. Det er nu vanskeligt at censurere en Kalkule som denne, men jeg skal dog fremhæve et Moment, der i alt Fald taler for, at Beregningen ingenlunde er for lav. Saaledes som det fremgaar af Oplysningerne, som Statistisk Bureau i sin Tid har givet, er man gaaet ud fra et Bruttoantal for dem, der have deltaget i den første slesvigske Krig, og derfra har man trukket dels de faldne og de i Krigens Døde, dels ogsaa de faste Befalingsmænd. Det sidste var et Fradrag, man gjorde den Gang, fordi Oplysningerne bleve givne med Hensyn til det Lovforslag, der forelaa for Rigsdagen om Understøttelse til gamle Krigere, og der gjaldt Understøttelsen kun ubemidlede. Man skød saa straks de faste Befalingsmænd ud, fordi disse i Forvejen have Pension eller Understøttelse fra Statskassen. Der var saaledes sket en Reduktion i Tallet, som jo ikke gælder mere over for det foreliggende Forslag. Her maatte man altsaa lægge Befalingsmændene til igen. Der er altsaa i det hele Sandsynlighed for, at Tallet 16,000 ingenlunde er for lavt. Som Forslaget foreligger, maa vi gaa ud fra, at hvis man fra Statens Side uddelte en saadan Hædersgave som den her omhandlede, vilde den ogsaa blive modtagen af alle. Det skulde jo være en Hædersgave, som ingen vilde skamme sig ved at modtage; ellers var det jo ikke nogen Hædersgave. Vi kunne altsaa med Sikkerhed gaa ud fra, at Beløbet, som Udgiften vil komme til at udgøre, vil blive mindst 1½ Million, rimeligvis 16—1700,000 Kr. Naar man nu staar over for en Udgift som denne, er det selvfølgelig Regeringens Pligt at spørge, om da denne Udgift bliver anvendt paa en nyttig og forstandig Maade. Det er jo et saa stort Beløb, at naar det ikke gælder om en ligefrem Formueforøgelse for Statskassen, men om et Beløb, en Udgift, som samtidig helt forsvinder, maa man nøje overveje, om man virkelig kan forsvare at gaa til en saadan Udgift, til at give Penge ud paa en saadan Maade, som her er tilsigtet. Dette Spørgsmaal maa jeg for mit Vedkommende besvare benægtende. Jeg kan ikke se, at det er en nyttig og forstandig Maade at give et saadant Beløb ud paa at dele det ud mellem 16,000 Mennesker uden Hensyn til, om de trænge til dette Beløb eller ikke, blot fordi de have deltaget i den første slesvigske Krig. Man kalder det her en Hædersgave. Jeg vil dog minde om, at alle Deltagere i den første som ogsaa i den anden